



ALBERT BERTRAN



'E. R.' ► Premio Nacional de Literatura Dramática el 1995, també va tenir adaptació cinematogràfica de Ventura Pons (com a 'Actrius').

escreix la seva capacitat d'empatia amb un públic devot?

En **Benet i Jornet**, home optimista de mena, no va dubtar mai de l'eficàcia de la televisió i de les infinites possibilitats que tenia el mitjà. La seva visió allunyada de prejudicis li feia augurar lúcidament un futur brillant per als gèneres televisius.

I els anys han acabat donant-li la raó.

Els inicis van ser il·lusionants. A la cuina d'en **Papitu Benet**, farcida de cafès, aspirines, *post-its* i galetes, es mastegava l'entusiasme. L'aixeta de l'experimentació era ben oberta i rajava a dojo. Els crits d'en **Benet**, empès per l'excitació de la descoberta, ens empenyien a cercar les arrels dels conflictes, els eters dilemes humans, els nusos de les estructures dramàtiques que tan bé dominava. Els seus «iNoooo!» tenien la contundència exacta requerida per recular i començar un nou ca-

mí. Una colla de guionistes reclutats des dels àmbits de la novella, el teatre, la televisió i el cinema vam aprendre al seu costat l'abecé de la dramàtica guionística i vam gaudir de l'oportunitat de fer història.

### Va acostar al poble la dramàtica i va dignificar l'art d'explicar històries

En **Josep Maria Benet i Jornet**, cordial, humà, generós, va acostar la dramàtica al poble, va aixecar les columnes del nostre imaginari col·lectiu televisiu i va dignificar l'art d'explicar històries. Una heroïtat que bé es mereix aquest Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. ≡



## Tribuna

Marta Buchaca  
DRAMATURGA



## Jo vull fer això

**E**l mateix dia que vaig conèixer en **Benet i Jornet** em va demanar que li digués **Papitu**. A mi em feia vergonya dir-li així perquè em semblava una manera massa propera per dirigir-me a un Mestre. Però a ell li agrada que li diguin **Papitu** i no suporta que el tractin com una institució.

Però, per mi i per tots els que ens dediquem al teatre, ho és. I per això encara em costa dir-li així. Perquè per mi sempre serà en **Josep Maria Benet i Jornet**, aquell autor que em va ensenyar a estimar el teatre. Recordo veure *Testament* al Teatre Romea quan només tenia setze anys i pensar: jo vull fer això. I això m'ha continuat passant amb totes les obres que he vist d'ell. I em passa cada vegada que hi parlo. En **Papitu** és passió: passió per la vida i pel teatre.

Actualment la dramàtica catalana viu un moment excepcional. I si som tants els que ara mateix escrivim teatre és perquè ell, quan aquí no es podia ni escriure en català, i escrivia teatre i l'es-

### Si som tants els que ara mateix escrivim teatre en català és per ell

trenava! Aquesta lluita va donar els seus fruits amb la generació que el succeïa de manera directa (**Belbel, Galceran**, etc.) i els dona ara amb la nova generació de dramaturgs que si estem escrivint teatre és perquè ell ens va obrir el camí.

Fa uns mesos va dir que no tornaria a estrenar al Teatre Nacional de Catalunya ni al Lliure per tal de donar pas als autors joves. I això, no només és un acte d'amor al teatre, és un acte de generositat. La seva última obra, *Com dir-ho*, l'ha estrenat al Teatre Almeria de Barcelona, complint la seva promesa.

Vaig anar a veure-la el dia de l'estrena i em va passar el mateix que m'havia passat 17 anys abans al Teatre Romea veient *Testament*. Vaig pensar: jo vull fer això. Iestic segura que alguns dels joves que aniran a veure l'obra també pensaran: jo vull fer això. I seran els dramaturgs del futur.

Felicitats, **Papitu**. ≡



►► Miquel Serra, en una imatge promocional.

## L'hort mallorquí d'Animal Collective

### EMERGENTS

### Miquel Serra Músic

Aquest manacorí de trenta-i-tants se suma a la fornada d'artistes balears amb una psicodèlica visió de la cançó d'autor pop. Avui actua en el cicle 'Els dimarts em sentiràs' (21.30 hores) de la Beckett.

|| NANDO CRUZ  
BARCELONA

Hi ha músics que exigeixen atenció tan bon punt graven la seva primera maqueta. Altres, en canvi, preferixen cultivar una discreció hermètica el temps que faci falta. El mallorquí Miquel Serra és d'aquests últims. Amb 37 anys comença a ser conegut entre els aficionats a la cançó d'autor més volàtil. No obstant, abans de donar-se a conèixer oficialment amb *Miquel Serra (2009-2010)*, el de Manacor ja havia gravat sis àlbums que la majoria de mortals no han escoltat ni escoltaran mai.

En els últims anys, Serra ha publicat cançoners amb títols com *Ole lund Kierkegaard*, *Balontiro* i *L'escriptura a la paret* amb tiratges de 30 o 40 exemplars que repartia entre els seus amics més íntims. No va rebre mai grans elogis: «Algun em deia que li agradava una cançó, i però el disc tenia 18 cançons més!», recorda avui. I no ho va considerar mai l'inici d'una carrera: «Jo pensava seguir gravant discos a casa i regalant-los fins a cansar-me», reconeix aquest tècnic agrícola. Amb aquestes perspectives no és estrany que se li apliqui el qualificatiu de «secret més ben guardat del folk mallorquí».

En ple segle XXI, folk pot ser qual-

sevol cosa. I si en algun lloc ho tenen clar és a Mallorca, bressol psicodèlic i llançadora espacial de beneïdes anomalies com Oliva Trencada i Gran Amant. En el cas de Serra, parlem d'un compositor d'interiors a qui se li va obrir el món quan va descobrir el grup nord-americà Animal Collective. «Sempre havia imaginat les cançons amb una estructura més clàssica i allò em va obrir enormes possibilitats a l'hora enfrontar-me a una gravació: amb aquelles melodies vocals, sense baix, aquella bateria *superanàrquica*, aquelles guitarres elèctriques que se senten tan poc, efectes i sorolls... Va ser un descobriment tan gran com imagino que devien ser per a d'altra gent els Beatles als anys 60», valora.

**PSICODÈLIA MEDITERRÀNIA** // L'acudit fàcil seria dir que la seva música sembla gravada per Joan Bibiloni segrestat per Animal Collective, però el més insòlit del seu psicodèlic intimisme (encara interiorista, però d'una habitació amb parets falses i plena d'armaris i calaixos amb dobles i triples fons) és que sembla un tresor centenari enterrat en un hort, un cançoner remot que algun avantpassat d'Animal Collective va gravar a Mallorca abans d'emigrar a Amèrica, una primera mostra de cançó d'autor psicodèlica i mediterrània que segles després derivaria en el so que avui practiquen els de Baltimore.

Durant anys Serra ni tan sols va tenir interès a actuar en directe. Arran dels seus dos últims discos, *Opilions* i *Música útil* (repertori que nodreix el seu primer disc oficial), va formar una banda amb la qual al juny editarà noves composicions. Però aquesta nit actuarà en solitari a la sala Beckett de Gràcia. ≡